

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 403.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Cassio Presbytero. 400.

Pudore ob ea quæ oportet scire affici, à pudore proculdubio liberat: Nescire autem, in immortalem infamiam conicit.

Zosimo Presbytero. 401.

Si, qui ieiuniis, & humi dormitionibus, aliisque asperioris vitæ generibus, corpus domant, atque hac ratione brutam libidinum potentiam coërcent, si à libidine semel subacti deprehendântur, veniam haudquaquam consecuturi sunt, qui libidinem alliciunt, ac per luxum eam excitant (infer quos nomen tuum vulgò referunt) quam tandem veniam obtinere queant?

Cassiano Diacono. 402.

Theologus ille ac Deo charus Ioannes, ac verè tonitruï filius, deiloqualingua (nam à Spiritu sancto mouebatur) diuini Verbi hypostasim & proprietatem, atque æternitatem & regnum, quod non aduentitium sed essentialè sit, prædicauit. Ac per id quod sæpius dixit, erat, illud, ex non existentibus, eliminauit.

Eidem. 403.

Cum rectis dogmatibus, vir sapientissime, sapientiam coniungere oportet, siquidem illud verum est, vt certè est, fidem sine operibus mortuam esse. Quòd si ambæ permisceantur, ac quodammodo copulentur, tum denique perfecta & suprema gloria elucet, pietate nimirum & virtute in vnum concurrentibus,

Maroni. 404.

Quando quidem exiguæ causæ ingentia bella persæpe accendunt, dehortor te, ne contentionum igniculos inicias. Nā cum pugna excitantur, omnia bona ex eorum qui inter se dissident, animis radicitus euellunt.

Κασσίω πρεσβυτέρω. υσ.

Τὸ μὴ εἶδεναι ἀρχαῖα καὶ ἀδελφὰ, ἀρχαῖος ὄντως ἀπαλλάττει. τὸ δὲ μὴ εἶδεναι, ἀρχαῖα ἀδελφὰ ἀπὸ βλάβης.

Ζωσίμω πρεσβυτέρω. υα.

Εἰ οἱ νηστείας καὶ χαμηνίας καὶ ταῖς ἄλλαις σκληραγωγίας τὸ σῶμα δαμάζοντες, καὶ ταύτη τὴν ἄλογον καὶ παθῶν ἐξουσίαν κολάζοντες, ἀλλ' οἱ ἐνάπαξ ὑπὸ ὀπιθυμίας χειρωμένοι, καὶ συγνώμην δέχονται, οἱ τὸ ἀκλόνητον ὡς βλαβεροὺς, καὶ ἀπὸ τῆς περὶ τῆς τοῦ διεγείροντες, ὧν ἕνα σε φασὶν εἶναι, πῶς ἀπολαύσασαι συγνώμης.

Κασσιανῷ Διακόνω. υβ.

Ὁ θεολόγος καὶ ἡρακλῆς Ἰωάννης, ὁ τῆς βροντῆς ὄντως υἱός, θεοφράσῳ γλώττει. ὑπὸ ἁγίου γὰρ πνεύματος σκινεῖτο, τὴν τῆς θεοῦ λόγου λόγον ὑπόστασιν τε καὶ ἰδιότητα, ἀϊδιότητά τε καὶ βασιλείαν, οὐκ ὀπίσκειτο, ἀλλ' ἐσιώδη τυγχάνουσαν ἀνεκλήρυξε. καὶ τῶ πολλὰ καὶ ἡμῶν εἶπεν, τὸ ἐκ μὴ ὄντων ἐξωστράκισε.

Τῷ αὐτῷ. υγ.

Κιρῆαν χεῖρ, ὡ σοφώτατε, τῆς τῆς δογματῶν ὀρθότητι, τὴν ἀπὸ τῆς πολιτείας φιλοσοφίαν, εἶνε ἀληθὲς ὅτιν, ἀληθὲς δὲ, ὅτι ἡ πίστις χεῖρ τῆς ἔργων νεκρά ὅτιν. εἰ δὲ τὸ μείζον χεῖρ τῶ μείζονος. εἰ δ' ἀμφοτέρω κεραυνοῖν, καὶ πρόπον πινὰ ἐνωθεῖν, τότε δὴ τότε ἡ τελεία καὶ ἀκροτάτη εὐδοκίμοσι ἀναφάνεσαι, εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς εἰς ταῦτα συνδραμύσης.

Μάρωνι. υδ.

Ἐπειδὴ μικρὰ ἀπὸ μεγάλης πολλὰ λάκκος ἀνάπτει πολέμους, παρανομοῖσι μὴ σπινθήρας φιλοκεικιδὸν ἐμβάλλει. ἀναρριπίζομεθα γὰρ ἀπὸ μάχης, πάντα τὰ καλὰ ἐκ τῆς τῆς ἀφ' ἑρμῶν ἐκείνης ψυχῆς.

Πάλλω.